

תלמודו בידו

דף יד עמוד ב

א מי הם המותרים לגלח בימי אבלות ?

ב האם אבלות נוהגת ברגל ?

ג האם נידוי נוהג ברגל, ומה הראיה ?

ד האם דיני מצורע נוהגים ברגל, ומה הראיה ?

ה האם דנים דיני נפשות במועד ?

א 1. כל מי שהותר לו לגלח במועד, מגלח גם בימי אבלו.

2. קטן. אך קורעים את בגדיו כדי לגרום לגדולים עגמת נפש, ולעוררם לבכות על המת.

ב אינה נוהגת, מפני שעשה של רבים "ושמחת כחגך" דוחה אבלות שהיא עשה של יחיד. ואפילו מת קודם הרגל וכבר נתחייב באבלות, עשה של רבים דוחה עשה של יחיד.

ג רב יוסף: נוהג. וראיה מכך שדנים דיני ממונות במועד, ועל כרחך אם אחד מבעלי הדין לא יציית לפסק הדין ינדרו אותו.

אביי דחה, שמא אין גומרים את הדין במועד, אלא רק מעיינים בדין. והשיב רב יוסף, שאם אין אומרים לו דינו מיד, יש בזה עינוי דין.

אביי: אינו נוהג. שהרי שנינו "ואלו מגלחים, מנודה שהתירו לו חכמים". רבא דחה, שהמשנה עוסקת במנודה שהתירוהו מפני שפייס את בעל דינו.

ד נוהגים. כשם שדיני מצורע נוהגים בימות השנה בכהן גדול, שדינו כשאר אדם ברגל. שכן מקריב אונן כל השנה, ושאר בני אדם שולחים קרבנם כשהם אוננים רק ברגל.

ה דנים. מעיינים בדינו בבוקר, ואוכלים ושותים כל היום, וחוזרים סמוך לשקיעת החמה ופוסקים את דינו כדי שלא יהא עינוי הדין, והורגים אותו. ואין לפסוק דינו בבוקר, כיון שסנהדרין שהרגו נפש אסורים לטעום כל היום.